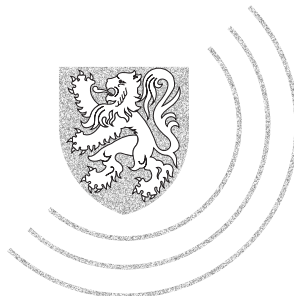


V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2002-2003

20 december 2002

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van mevrouw Veerle Declercq, mevrouw Sonja Becq, mevrouw Patricia Ceysens,
mevrouw Anne-Marie Baeke en de heer Jan Roegiers –**

betreffende de pleegzorg in Vlaanderen

Dit voorstel van resolutie werd, wat mevrouw Patricia Ceysens betreft,
op 14 juli 2003 overgenomen door de heer Koen Helsen.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Pleegzorg : samen werken aan een warm onthaal

De pleegzorg in Vlaanderen is volop in beweging. Op 14 juni 2002 vond in het Vlaams Parlement een werkdag plaats, waar ruim 100 direct betrokkenen bij die pleegzorg hun krachten bundelden om hun ideeën en wensen voor de organisatie van pleegzorg in Vlaanderen samen te formuleren. Pleegouders en pleegkinderen, ouders, pleegzorgdiensten en beleidsmakers zaten zusterlijk samen om de tafel. De gezamenlijke bekommernissen van deze brede doelgroep van de pleegzorg vormen de basis van deze resolutie.

Pleegzorg is een term die vele ladingen dekt. Er zijn in Vlaanderen bijna 5.000 kinderen en volwassenen die voor korte of langere tijd door pleegouders worden opgevangen. Pleegouders zijn er altijd en overal geweest. Mensen die kinderen of volwassenen een "veilige haven" bieden binnen een privé-huishouden, op momenten dat dat voor de eigen ouders niet mogelijk is. Anders dan bij adoptie wordt er geen vaste, juridische band tussen pleegkind en pleegouders gecreëerd. De band met de eigen ouders wordt door het pleegouderschap niet verbroken. Meestal is het juist de bedoeling dat het kind na een tijdje terug gaat naar de ouders, tenzij die ouders er niet meer zijn of permanent in de onmogelijkheid verkeren om het kind in huis te hebben.

Een deel van de pleegouders vangt een kind op uit de directe eigen omgeving, zoals een neefje of een buurkind. Dit zijn de zogenaamde netwerkplaatsingen. Een ander deel vangt een kind op waarmee ze zelf geen band hebben, maar dat aan hen is toegewezen. Dit zijn de zogenaamde bestandsplaatsingen. Kinderen worden in pleeggezinnen geplaatst via het Comité Bijzondere Jeugdbijstand, na een uitspraak van de jeugdrechter (dwingende hulpverlening), via instellingen zoals het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap of Kind en Gezin, maar ook via privé-regelingen waar geen officiële instantie aan te pas komt. Bovendien kent België een systeem dat uniek is in Europa : de pleegzorg voor volwassenen met een handicap.

Pleegzorg onderscheidt zich van andere vormen van opvang, zoals verblijf in een tehuis of thuisbegeleiding, doordat pleegouders geen beroepskrachten zijn, maar vrijwilligers die iemand opvangen in

hun eigen leefomgeving. Het pleegkind¹ verblijft in een "gewone" thuissituatie, en kan dus "gewoon" meedraaien in de samenleving. Dat maakt pleegzorg een laagdrempelige vorm van opvang voor het kind. Het wil echter niet zeggen dat pleegzorg geen omkadering nodig heeft. Pleegouders worden ondersteund en begeleid door diensten voor pleegzorg.

Ook al is pleegzorg een manier om iemand in een "gewone" thuissituatie op te vangen, voor de eigen ouders is het niet eenvoudig om je eigen kind uit huis te laten vertrekken. Het betekent immers dat je je kind niet langer (voltijds) kunt opvoeden. In het verleden werden armoede en uithuisplaatsing vaak met elkaar in verband gebracht. Armoede op zich mag nooit een reden zijn voor plaatsing van een kind. Ieder kind heeft het recht zijn of haar ouders te kennen. Plaatsing in een pleeggezin is alleen wenselijk, als het thuis echt niet meer gaat. Vandaar dat het werken aan een goede samenwerking tussen ouders en pleegouders hoog op de agenda van de pleegzorg is komen te staan.

Ook al is pleegzorg al zo oud als de mensheid, het blijft een vorm van opvang die uitstekend past in een moderne visie op jeugd- en gehandicaptenzorg die uitgaat van opvang dichtbij huis, gericht op het leven van alledag, in het belang van het kind én van de ouders. Het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind stelt immers onomwonden dat kinderen in de eerste plaats recht hebben om in het eigen gezin te wonen, en als dat niet kan, in een situatie die daar zo dicht mogelijk bij aansluit. Vergelijken met andere vormen van opvang is het bovendien een erg voordelige vorm van opvang, die een beroep doet op de betrokkenheid en sociale netwerken van mensen. Pleegzorg verdient daarom volwaardige aandacht en plaats binnen het hulpverleningslandschap van Vlaanderen.

Er zijn echter nog heel wat knelpunten weg te werken. Er is een chronisch en stijgend gebrek aan pleegouders. De gezinsvormen in Vlaanderen kennen een steeds grotere diversiteit, waardoor flexibele vormen van opvang steeds noodzakelijker worden. De vernieuwde visie op de samenwerking tussen hulpverleners, ouders en pleegouders en pleegkinderen zelf vraagt om nieuwe vormen van samenwerking en inspraak. Bovendien is de huidige vorm van financiering en organisatie voor ouders en pleegouders niet altijd doorzichtig en efficiënt. Daarom moeten er dringend een aantal concrete maatregelen komen om de pleegzorg te organiseren en aantrekkelijk te maken.

¹ Wanneer het gaat om een meerderjarige gehandicapte spreken we van een "pleegvast".

Flexibilisering van de pleegzorg

Bij het uittekenen van de regelgeving rond pleegzorg in de jaren zeventig vertrok de overheid van één bepaald type pleegzorg : langdurige plaatsingen met weinig tot geen contact met de ouders. Dit was het type pleegzorg dat bij het begin van de professionalisering algemeen geldend was. De regelgeving is hierop nog altijd geënt. De betoelaging werd dan ook gebaseerd op het klassieke begrip "per nacht". Ondertussen is pleegzorg in Vlaanderen sterk geëvolueerd, en zorgt de regelgeving op zich voor een aantal knelpunten.

We moeten eerst en vooral vaststellen dat er in Vlaanderen een veel, veel grotere verscheidenheid in thuissituaties is ontstaan dan pakweg 30 jaar geleden. Steeds meer kinderen groeien op in éénoudergezinnen, opnieuw samengestelde gezinnen, holbigezinnen, enz. Ook de etnisch-culturele diversiteit is enorm toegenomen. Binnen de allochtone gemeenschappen wordt vaak anders aangekeken tegen pleegzorg dan bij ons traditioneel het geval was. Het tijdelijk in huis nemen van andermans kinderen wordt dan bijvoorbeeld als vanzelfsprekend beschouwd, iets wat je gewoon onderling regelt, zonder (financiële) bijdrage van de overheid. Het is wenselijk om de situatie in het pleeggezin te laten aansluiten bij de thuissituatie. Maar helaas zijn allochtone pleegouders nog steeds op een hand te tellen. Een eigentijdse pleegzorg houdt rekening met een kleurrijke samenleving, en kan daar soepel op inspelen. Zowel "nieuwe" pleegouders als "nieuwe" pleegkinderen (zoals bijvoorbeeld niet-begeleide buitenlandse minderjarigen) hebben een passende plaats binnen de pleegzorg.

Daarenboven is inmiddels een veel grotere verscheidenheid aan vormen van pleegzorg ontstaan. Deze vormen omvatten kortdurende opvang, onderbroken vormen van opvang, steungezinnen, peterschap, crisisopvang, enz. Daarbij kan flexibel ingegaan worden op specifieke situaties. De essentie van pleegzorg blijft behouden : twee gezinnen worden met elkaar verbonden, doordat het ene gezin iemand uit het andere gezin opvangt. Deze differentiëring doet zich voor in alle sectoren binnen de pleegzorg : de Bijzondere Jeugdbijstand, het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (Vlaams Fonds), Kind en Gezin. Helaas is de betoelaging van de opvang en de begeleiding niet aan deze nieuwe realiteit aangepast.

Op dit ogenblik is het niet mogelijk om pleegzorg tijdelijk te combineren met bijvoorbeeld een inter-naatsplaatsing in het Vlaams Fonds , met thuisbe-

geleiding, met een dagcentrum in de Bijzondere Jeugdbijstand of de logeerfunctie van de residentiële voorzieningen in het Vlaams Fonds. Het is belangrijk dat pleegkinderen, gasten en hun omgeving dezelfde basisrechten op hulpverlening krijgen als "gewone" gezinnen. Verschillende vormen van opvang en hulpverlening moeten soepel in elkaar kunnen overlopen. Een dergelijke geïntegreerde aanpak is immers ook een uitgangspunt van de integrale jeugdhulpverlening in Vlaanderen, zoals die momenteel vorm krijgt.

Er zijn duidelijke verschillen in de manier waarop de werking van de erkende diensten voor pleegzorg geregeld is. Er zijn verschillen in de persoonsomkadering, de dagvergoeding voor de pleeggezinnen, opleidingsvereisten voor het personeel, al naargelang men erkend is door het Vlaams Fonds of via de Bijzondere Jeugdbijstand, dan wel of men een toelage krijgt van Kind en Gezin. Zo moeten begeleiders binnen de Bijzondere Jeugdbijstand een A1-diploma Menswetenschappen hebben, en in het Vlaams Fonds moeten de begeleiders een diploma maatschappelijk werk hebben. Deze verschillen zijn niet vanuit verschillen in hulpverlening of doelgroepen te verklaren. In de praktijk betekenen ze een onnodige belasting van de diensten. Dit staat haaks op het idee dat diensten vanuit één en dezelfde visie werken. Tegelijkertijd is de regelgeving te strak en laat ze weinig differentiëring toe. De dagvergoeding is bijvoorbeeld uniform voor alle pleegzorgsituaties in de Bijzondere Jeugdbijstand. Dat vormt een ernstige hinderpaal om gespecialiseerde en nieuwe vormen van pleegzorg verder uit te bouwen.

Inspraak en beslissingsrecht

Uithuisplaatsing is een zeer ingrijpende maatregel. Zowel kinderen als ouders maken immers een rouwproces door. Dat is ook zo als het gaat om een netwerkplaatsing binnen de familie of de ruimere omgeving van het kind. Om de pijn te verzachten is het van het allergrootste belang dat zorgvuldig wordt nagegaan wat de beste oplossing is, maar ook dat ouders, kind en pleegouders zoveel mogelijk samenwerken en op één lijn staan als er beslissingen moeten worden genomen.

In de situaties waarbij plaatsing een noodzakelijke maatregel is, moet de plaatsende instantie rekening houden met een plaatsing zo dicht mogelijk bij het ouderlijk milieu. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het de plicht is en de opdracht van de overheid om in die gevallen waar tot een plaatsing van de kinderen werd overgegaan,

alles in het werk te stellen om de contacten tussen de ouders en het kind te handhaven en te voorzien in een zo spoedig mogelijke terugkeer van deze geplaatste kinderen (arrest van het Europese Hof van 25/2/1992)².

Ouders stellen terecht dat zij belangrijke partners zijn als hun kinderen in een pleeggezin verblijven. Ook recent onderzoek wijst hierop³. Maar in de praktijk is de samenwerking vaak heel ingewikkeld. Er zijn immers dagelijkse beslissingen die genomen moeten worden met en voor een kind : welke kleren het draagt, naar welke school het gaat, welke sport het beoefent, wat het eet en hoe laat het naar bed moet.

Als kind is het zeker niet gemakkelijk om te schipperen met verschillende regels en gewoonten tussen ouders en pleeggezin. Duidelijke afspraken over wat er gebeurt en kan gebeuren in de toekomst is dus van het grootste belang voor het kind. Maar ook als je als ouder geen enkele greep meer hebt op beslissingen, omdat je kind in een ander gezin verblijft, krijg je het idee dat je je kind "kwijt" bent. Als pleegouder ontwikkel je een band met een kind, waar je juridisch gezien geen enkele relatie mee hebt. Daarom moeten kind, ouders en pleegouders hun stem kunnen laten horen in iedere fase van een uithuisplaatsing, en moet er ook zo veel mogelijk overleg zijn over de dagelijkse beslissingen. Wanneer de belangen tussen de partijen tegenstrijdig zijn, moet wel altijd de kaart worden getrokken van het kind.

Veel diensten voor pleegzorg ontwikkelen de laatste tijd nieuwe werkvormen om de samenwerking met ouders mogelijk te maken, zoals oudergroepen, begeleide terugkeer naar huis, familieconferenties. Daarnaast is er het initiatief van de "steun-gezinnen" waarbij een kind niet volledig uit huis geplaatst wordt, maar ondersteuning krijgt van een ander gezin, waar het occasioneel kan verblijven. De regelgeving is ook op dit punt niet aangepast. Weliswaar hebben de diensten voor pleegzorg tot opdracht om ook te werken met de ouders, maar de praktijk leert dat ze daarvoor vaak niet over voldoende middelen beschikken.

² Cour européenne Arrêt Margareta et Roger Anderson contre Suède, 25 février 1992, Série A, n° 226-A.

³ Zie Vanhee, L., Laporte, K. en Corveleyn, J., Kansarmoede en opvoeding : wat ouders erover denken, Garant, 2001.

Inkomen en vergoedingen

Dat kinderen geld kosten, mag gemeenzaam bekend worden verondersteld. Ook als je kind (tijdelijk) niet bij je in huis woont, of wanneer het een pleegkind betreft.

Een gebrek aan financiële middelen of armoede binnen het gezin mag nooit een reden zijn voor de uithuisplaatsing van een kind. Bij het verschijnen van het Algemeen Verslag over de Armoede (1994)⁴ was dit één van de belangrijke conclusies. Het Steunpunt tot bestrijding van de armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting komt in juni 2001 tot het besluit dat het verontrustend mag genoemd worden dat het woord armoede bij de plaatsing van kinderen nog nauwelijks aan bod komt. Toch is het volgens hen niet uitgesloten dat armoede de directe of indirecte oorzaak kan zijn van een plaatsing. De meest zichtbare oorzaak is de huisvesting.

De plaatsing van een kind in een pleeggezin is voor ouders met een beperkt gezinsinkomen vaak een bittere pil. Door het verlies van de kinderbijslag raken zij in financiële problemen. De vaste kosten voor huisvesting, verzekering en vervoer veranderen immers niet. Op momenten dat ze het kind zien, bij weekendbezoek, verjaardagen of andere speciale gelegenheden willen ze graag iets extra's doen voor het kind, maar de financiële middelen daartoe ontbreken. Voor de ouders wordt hierdoor in veel gevallen – inspanningen van verwijzende instanties en diensten voor pleegzorg ten spijt – het gevoel dat zij hun kinderen "kwijt" zijn, alleen maar versterkt.

Het sociaal-rechtelijk statuut van ouders en pleegouders en hun onderlinge verhouding is op zijn minst onduidelijk. Een belangrijk gedeelte van de sociale administratie van het pleegkind wordt bij een plaatsing via de Bijzondere Jeugdbijstand overgebracht naar het pleeggezin. Het kernbegrip daarbij is de domiciliëring. Dit heeft gevolgen voor de kinderbijslag, soms de fiscaliteit, de verzekering, maar ook voor bijvoorbeeld het recht op een vervangingsinkomen of een sociale woning voor de ouders.

Kinderbijslagen worden toegekend aan degene die het kind opvoedt, of in fiscale termen : ten laste heeft. Binnen de Bijzondere Jeugdbijstand vormt dit een onderdeel van de kostenvergoeding die aan de pleegouder wordt uitgekeerd. Binnen het

⁴ Koning Boudewijnstichting "Algemeen Verslag over de armoede", Brussel, 1994.

Vlaams Fonds komt de kinderbijslag boven op de kostenvergoeding aan de pleegouder. Bij private plaatsingen is er geen eenduidige regeling. Er zijn echter geen mogelijkheden om kinderbijslagen te delen of (gedeeltelijk) dubbel uit te keren.

Pleegouders zijn en blijven vrijwilligers. De bijdrage die zij ontvangen is een onkostenvergoeding, geen loon. De regeling speelt niet in op nieuwe, meer flexibele vormen van pleegzorg, zoals een weekendplaatsing. Wat de gevolgen zijn voor de inkomensbelasting van de pleegouders, of het pleegkind gedekt is door de familiale verzekering, en wat de aansprakelijkheidspositie van de pleegouders is, blijft in vele gevallen onduidelijk.

Ook de bezoeksregeling blijft voor veel ouders een heikel punt. In het kader van de gezinsgerichte aanpak wordt er in de meeste gevallen een bezoeksregeling afgesproken. Zelfs al probeert men het kind niet te ver van huis te plaatsen, dan nog kan het bezoek aan hun kinderen voor de ouders een zware financiële dobber zijn.

Hoe pleegouders vinden ?

Het wordt steeds moeilijker om pleegouders te vinden en blijvend te motiveren. In een samenleving waar al een ernstig gebrek is aan tijd voor de zorgtaken voor eigen kinderen en familieleden, is het zeker geen evidentie om een pleegkind of pleegvast in huis op te nemen. Pleegouders zijn immers nog altijd vrijwillige zorgverstrekkers, geen professionele hulpverleners.

Dat betekent niet dat er geen solidariteit meer is binnen onze samenleving, of dat er niemand meer bereid is om vrijwillig voor een ander zorg op te nemen⁵. Ze neemt alleen andere vormen aan, zoals eerder kortlopende engagementen en helder omlijnde projecten. Differentiatie en flexibiliteit in pleegzorg zijn een middel om op de veelsoortige vragen in te gaan en op die nieuwe vormen van solidariteit in te spelen.

Het is van belang een zo groot mogelijke groep van mensen aan te spreken als mogelijke pleegouder. Er is behoefte aan een zeer heterogene groep van potentiële pleegouders : ook alleenstaanden of niet-traditioneel samengestelde gezinnen zijn immers vaak de geknipte pleegouder voor een kind of een gehandicapte volwassene. Het bestand aan pleegouders moet niet alleen dringend worden uit-

gebreid, het zou ook een afspiegeling moeten zijn van de diversiteit van onze samenleving.

Het blijft van essentieel belang om pleegzorg bekend te maken, pleegzorg als een eigentijdse hulpverleningsvorm te presenteren en dit te blijven doen. De Week van de Pleegzorg is en valabel instrument om het grote publiek te sensibiliseren, al zijn meerdere acties goed gespreid over het hele jaar meer dan nodig. Pleegouder zijn moet een aantrekkelijk perspectief bieden, de positieve en belangrijke rol van de pleegzorg in de jeugdzorg moet daarom onder de aandacht van het grotere publiek worden gebracht.

Tezelfdertijd zullen de diensten voor pleegzorg echter steeds meer tijd en middelen moeten investeren in actieve en gerichte rekrutering van pleegouders. Dit onderdeel van het werk moet door de overheid erkend worden en meegenomen worden in de financiering van de diensten.

Veerle DECLERCQ

Sonja BECQ

Patricia CEYSENS

Anne-Marie BAEKE

Jan ROEGIERS

⁵ Zie b.v. de discussies rond de zgn. "nieuwe vrijwilliger".

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

– gelet op :

- 1° het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 ;
- 2° het decreet van 15 mei 1991 houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind ;
- 3° de mededeling aan de Vlaamse regering van 16 juni 2000 van Vlaams minister Mieke Vogels inzake integrale jeugdhulpverlening ;
- 4° het antwoord van Vlaams minister Mieke Vogels op de vraag om uitleg van mevrouw Veerle Declercq in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van het Vlaams Parlement op 28 maart 2002 ;
- 5° het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat het de plicht is en de opdracht van de overheid om in die gevallen waar tot een plaatsing van de kinderen werd overgegaan, alles in het werk te stellen om de contacten tussen de ouders en het kind te handhaven en te voorzien in een zo spoedig mogelijke terugkeer van deze geplaatste kinderen (arrest van het Europese Hof : Margareta en Roger Anderson tegen Zweden 25/2/1992) ;

– neemt zich voor in het Vlaams Parlement een debat te openen over de gronden die (gedwongen) hulpverlening aan een kind legitimeren. Er moet een objectivering komen van leef- en opvoedingssituaties die dermate problematisch zijn dat de plaatsing van een kind in een pleeggezin legitiem opgelegd kan worden ;

– vraagt de Vlaamse regering :

- 1° stappen te ondernemen om de regelgeving inzake pleegzorg te moderniseren en aan te passen aan de huidige realiteit ;
- 2° de organisatie van en de regelgeving met betrekking tot de pleegzorg te laten vertrekken vanuit de rechten en belangen van het kind ;

3° in overleg te treden met de verschillende actoren binnen de pleegzorg, zodat de regelgeving kan worden afgestemd op de diversiteit ;

4° pleegzorg een volwaardige en geïntegreerde plaats te geven in het hulpverleningsaanbod, zodat, in het licht van een integrale jeugdhulpverlening, verschillende zorg- en opvangvormen op elkaar aansluiten en gecombineerd kunnen worden, zowel voor minderjarigen als voor volwassenen ;

5° de nodige middelen vrij te maken om de gezinnen met problematische opvoedingssituaties maximaal te begeleiden om plaatsing te voorkomen ;

6° in overleg met de betrokken sectoren te werken aan coördinatie en samenwerking tussen de verschillende organisaties. De mogelijkheden om vrij toegankelijke, private plaatsingen te organiseren moeten verruimd worden ;

7° de regelgeving inzake alle vormen van pleegzorg, voor zowel minderjarigen als volwassen gehandicapten, te harmoniseren, en de verschillende erkenningsnormen op elkaar af te stemmen ;

8° de pleegzorg verder te differentiëren, zodat ‘nieuwe’ vormen van pleegzorg zoals occasionele opvang, weekendopvang of orthopedagogische pleegzorg flexibel ondersteund kunnen worden ;

9° de dagvergoeding voor pleegouders te harmoniseren en in overeenstemming te brengen met de werkelijke kosten voor de opvang, afhankelijk van leeftijd en specifieke kenmerken van het pleegkind of de pleegvast ;

10° het wederzijdse respect tussen ouders, pleegouders en hulpverleners te bevorderen, door de dialoog tussen deze betrokkenen bij de jeugdhulpverlening te stimuleren ;

11° een procedure uit te werken voor het maken van een afsprakennota tussen ouders, pleegouders en professionele hulpverleners voor het kind bij de pleegouders wordt geplaatst ;

12° de organisaties voor pleegzorg financieel te blijven ondersteunen in de informatiever-

strekking inzake pleegzorg en bij de werving van potentiële pleegouders ;

- vraagt de Vlaamse regering in overleg te treden met de federale regering, opdat :

- 1° er een doorlichting komt van de rechtspositie van ouders, pleegouders en pleegkinderen, en een knelpuntennota wordt gemaakt inzake bijvoorbeeld wettelijke aansprakelijkheid, fiscale aspecten, ziektekosten en de positie van het pleegkind binnen het verzekeringsrecht ;
- 2° het vooraf opstellen van een afsprakennota inzake opvoeding, bezoekrecht en opvoedkundige aspecten deel uitmaakt van de procedure bij gedwongen uithuisplaatsing van een kind ;
- 3° in het geval van een gedwongen uithuisplaatsing, ook de pleegouders hoorrecht krijgen bij alle ingrijpende beslissingen inzake de opvoeding en hulpverlening aan het kind, naast het wettelijk hoorrecht van de ouders en het kind ;
- 4° de regeling inzake kinderbijslag – rekening houdend met de behoeften en kansen van de kinderen – en het domiciliëringsprincipe worden herzien, zodat de ouders bij plaatsing van een kind hun sociale rechten en het recht op het ontvangen van kinderbijslagen kunnen behouden, afhankelijk van de concrete situatie ;
- 5° pleegouders een plaats krijgen binnen de sociale zekerheid, bijvoorbeeld inzake tijdskredieten en ouderschapsverloven, in de zin dat het mogelijk wordt om de rechten op deze verloven tussen ouders en pleegouders te delen.

Veerle DECLERCQ

Sonja BECQ

Patricia CEYSENS

Anne-Marie BAEKE

Jan ROEGIERS
